

நள சமஸ்க்ர்த

JPL

C12967

இ. சு. முரளிதரன்

வினாயகர்
30 MAY 2019
மாநகராட்சி
மாநகராட்சி

✓ * 6

KOHA
JPL

நளாமயக்தி

இ.சு.முரளிதரன்

12967 CC

269063

269063 CC 4

2

894.8111

நளதமயந்தி

- ஆசிரியர் : இ.சு.முரளிதரன்
பதிப்புரிமை : மு.சாந்தினி
முகவரி : 34/3,
செட்டித்தெரு,
நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்,
இலங்கை.
- முதற்பதிப்பு : 2008 பங்குனி
இரண்டாம் பதிப்பு : 2017 ஆடி
மூன்றாம் பதிப்பு : 2018 சித்திரை
வெளியீடு : ஜீவநதி, கலைஅகம்.
பதிப்பகம் : பரணி அச்சகம்,
நெல்லியடி.
- அட்டைப்படம் : ரவி பவேட்(இந்தியா)
ISBN : 978-955-4676-99-2
விலை : 150/-

ஜீவநதி வெளியீடு - 122

நளதமயந்தி/02

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மரபுக் கவிதைக்குரிய ஓசைப் பண்புகளை
உணர்த்தி, கவியரங்குகளுடாக என்னை வழிப்
படுத்தி, ஒவ்வொரு முயற்சியையும் விதந்
துரைத்து, இந்நூலுக்குரிய அணிந்துரையையும்
வழங்கிய கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்களுக்கும்,

யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் நான் பயின்ற
காலத்தில் கலைப்பீடாதிபதியாக அமைந்திருந்து,
தமிழ் கற்பித்து, என் கவிதைகளை தனி அக்கறை
யோடு பாராட்டி, தற்போது வாழ்த்துரையினையும்
வழங்கிய வாழ்நாட் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்
அவர்களுக்கும்,

நளதமயந்தியைப் படித்து விட்டு வாழ்த்திய,

கவிஞர் வாலி

செங்கைஆழியான்

குப்பிளான் ஐ.சண்முகன்

அ.பௌநந்தி

ஆகியோருக்கும்

முகப்பு ஓவியத்தினையும் எனது
படத்தையும் வரைந்த ஓவியர் ரவி பலேட்,

நூலை அழகுற வடிவமைத்துப் பதிப்
பித்துதவிய நண்பர் க.பரணீதரன்

முதற்பதிப்பிற்கும் இரண்டாம் பதிப்பிற்கும்
முழுமையான ஆதரவு நல்கிய நல்லுள்ளங்கள்

அனைவருக்கும்

நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த நன்றியினை
தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

மீக்காதலுடன்

இ.சு.முரளிதரன்

வாழ்த்துரை

வெண்பாவிற் புகழேந்தி என்று புகழ் பெற்ற புலவனாலே இயற்றப்பட்ட நள வெண்பா என்னும் சிற்றிலக்கியத்தை இக் காலக் கவியியலுக்கேற்றபடி தரமுயல்கின்றார் முரளிதரன், நளனுடைய கதை அப்படியே சொல்லப்படுகின்றது. வெண்பாவி லல்ல, இன்றைய புதுக்கவிதையில், முரளிதரன் கையாளும் உவமைகளும் உருவகங்களும் இக்காலத்தன. தமயந்தியின் கொள்ளை அழகு பற்றிக் கூறும் நளன்,

“அன்னமே

உன்னைக் கொடியில் பொறித்த அமரன்

பிரபஞ்சம் படைத்த பிரமன்

தமயந்தியைப் படைத்தே

தேவலோகத்தில்

தேசியலிருது பெற்றிருப்பான்”

என்று கூறும்போது கவிஞர் அன்றைய கதையை இன்றைய நிலையிலே நோக்குவதை உணரக் கூடியதாயுள்ளது. மேலும் அவளைப்பற்றிக் கூறும் நளன்,

“பூவோ வண்டுக்கு நாயனம்,

பூவைக்கு வண்டே நயனம்

அவள் -

குரலை “மிமிக்ரி” செய்து தான்

குயிலே கூவப் பழகியது”

என்று கூறுகிறான். அழகைப் புதிய பார்வையிலே பார்க்கிறார் கவிஞர்.

இன்று நாம் உள்வாங்கிக்கொண்ட எத்தனையோ புதிய சொற்களையெல்லாம் பொருத்தமான இடங்களில் புதுமையான பாணியில் கவிஞர் கையாளுவது அவருடைய நடைமுறைப் பட்டறிவினையும் கற்பனைத் திறனையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. நளவெண்பாவின் “வில்லன்” கலியினை

அறிமுகப்படுத்தும் போது,

“கலி

மறைந்திருந்து தாக்கும் புலி

கலியின்

“கலிபர்” தாக்குதலுக்குத்

தப்பிக்க

ஈரேழ் உலகிலும்

இல்லை ஒரு பதுங்கு குழி”

என்று முரளிதரன் கூறுவதை நாம் நன்கு விளங்கிக் கொள்கிறோம்.

நளதமயந்தி இன்னும் பல புதிய ஆக்கங்களுக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கின்றது. எத்தனை இனிமையான பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுக்குப் புதிய வடிவங் கொடுக்கும் வாய்ப்பினைப் பலர் பெறவுள்ளனர். முரளிதரன் நல்ல வழிகாட்டியுள்ளார். அதனுடன் சனியன் பிடித்தவர் களுக்குச் சனி விலக ஒரு புது வழியும் சொல்கிறார். நளன் வாகுகனாக இருது பன்னனுக்குத் தேர் செலுத்திச் செல்கிறான். முன்னவன் தேர் செலுத்துவதிலே வல்லவன். பின்னவன் வேகமாகத் தேரிலே செல்லும் போது மாமரத்திலுள்ள காய்களை கணக்குத் தப்பாமல் எண்ணிச் சொல்ல வல்ல “கணக்குப் புலி” இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் அவ்வித்தை இரகசியங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். நளன் புதிய அறிவு பெறுகிறான். கவிஞர் சொல்கிறார்.

“புதிய அறிவு உருவாக,

தானாகவே விலகியது

நளனைப் பிடித்த சனி”

சனியை விலக்குவதற்குப் புதிய அறிவு பெற வேண்டும் என்ற பாடம் சொல்லப்படுகிறது. முரளிதரனுக்கு என்னுடைய பாராட்டுதல்களைக் கூறி இவ்வாழ்த்துரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்
தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அணைந்திரை

நளன் கதையைத் தமிழிற் பாடியவர் இருவர் திருகர்ஷகவி செய்த வடமொழி நைஷதத்தைப் பின்பற்றி அதி வீரராம பாண்டியர் தமிழ் நைடதம் பாடினார். இது நாட்டுப்படலம் முதலாக அரசாட்சிப் படலம் ஈறாக இருபத்தெட்டுப்படலங்களால் ஆனது. காப்பிய மரபையொட்டிய இந்நூல் விருத்தப் பாவால் ஆக்கப்பட்டது.

கொற்கையைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்ட அதிவீரராம பாண்டியர் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்தவர். இலிங்க புராணம், கூர்மபுராணம், காசி காண்டம் முதலிய வட மொழி நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர். இவர் பாடிய வெற்றிவேற்கை என்னும் நீதி நூல் புகழ் பெற்றது.

“நைடதம் புலவர்க்கு ஒளடதம்” எனக் கொண்டாடப் பட்டாலும், அது கற்றோர் உவக்கும் செந்நெறி இலக்கியமாக மட்டுமே நிற்கிறது.

அடுத்தது, புகழேந்தி பாடிய நளவெண்பா. இது வடமொழி மகாபாரதத்தின் ஆரணிய பருவத்தில் வரும் நளோ பாக்கியானத்தை அடியொற்றியது. சுயம்வர காண்டம், கலி தொடர் காண்டம், கலி நீங்கு காண்டம் என மூன்று காண்டங்களால், 427 வெண்பாக்களால் அமைந்தது.

வெண்பா என்ற வடிவம் அறநெறி களைப் பாடுவதற்கே ஏற்றது. திருக்குறளும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் இப்பாவால் இயன்றமை இதை மெய்ப்பிக்கும். வெண்பாப் பாடுவது எளிதன்று. “புலவர்க்கு வெண்பாப்புலி” என்பர்.

வெண்பா யாப்பின் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் நின்று விஸ்தாரமாகக் காவியம் பாடமுடியாது. “முடியும்” என்று துலாக் காவடி எடுத்துச் சாதனை புரிந்தவன் புகழேந்தி.

“.... அவனைப் போல் வெண்பாப்பாட

இதுவரைக்கும் ஒருவருமே பிறந்ததில்லை

இனிப்பிறப்பார் என்பதற்கும் உறுதியில்லை”

என்று கண்ணதாசன் வாயூறுவார். நளவெண்பா நடைதத்தை விஞ்சி நிற்பதற்குக் காரணம் அதன் எளிமையும் செப்பலோசையும் எனலாம்.

இந்த நளன்கதையைப் புதுக் கவிதையாக வார்த்திருக் கிறார் முரளிதரன். யாப்பமைதி பேணும் கவிதைகளை சஞ்சிகை களிலும் அரங்குகளிலும் எழுதியும் படித்தும் வந்தவர் இந்தக்கவிஞர். அண்மைக் காலங்களில் யாப்புத்தளைகளை நெகிழ்த்தி எழுதி வருகிறார். மரபுக் கவிதையைப் படிப்போர் எண்ணிக்கை குறைந்து வரும் சூழ்நிலையில், இது காலத்தின் தேவை போலும்!

இப்போது இவ்விளங்கவிஞர் நளன் கதையை மறு வாசிப்புக்குட்படுத்துகிறார். மகாபாரதத்தை பாண்டவர் பூமியாகப் படைத்த கவிஞர் “வாலி” இவருக்கு முன்னோடி எனலாம்.

முந்தையர் கையாண்ட அதே உவமை உருவகங்களை மீள மீள எடுத்தாள்வதால் தேய்வழக்குகளே மிகுகின்றன. கற்பனைத் திறனும் கவித்துவமும் வாய்ந்தவன் பழைய வற்றுக்கும் புதுமெருகு - புதுப்பொலிவு - தருவான். மாங்கையர் கூந்தலை கருநாகப் பிணையலாக உருவகிப்பது பழைய செய்தி. ஆனால்

“பூவையர் லின்னல் கண்டு

கீரீயொன்று

தனக்குள் ஏதோ ஐயங் கொண்டது”

என்பது புதியதொரு பிரயோகம், சுவை பயப்பது. மகளிர் இடையைக் கொடியிடை என்றும் மின்னிடையென்றும் வர்ணிப்ப தோடமையாது, இடை உண்டோ இல்லையோ என்ற ஐயத்துக்கிட மானது என்றெல்லாம் மிகைப்படுத்திப் பாடுவர் கவிஞர். ஓரிரு ஆண்டுகளுக்கு முன், “பெப்ஸி” முதலிய குளிர்பானங்களில் பூச்சிகொல்லி நஞ்சு இருப்பதாக இந்தியாவே கலகலத்தது. உற் பத்தியாளர்களோ நச்சு மருந்து இல்லையென்று சாதித்தனர்! முரளிதரன் சொல்கிறார்.

“இடையோ

இறக்குமதிக் குளிர்பான

உயிர்த்தீங்கு பொருள்போல
சிலர் “இருக்கு” என்கிறார்கள்
சிலர் “இல்லை” என்கிறார்கள்!”

பிரிந்திருக்கும் காதலர்களை அந்தி மாலையும் நிலவும்
தென்றலும் வருத்தும் மன்மதன் தன் மலரம்புகளை ஏவி
வேதனை செய்வான். புகழேந்தியின் தமயந்தி புழுங்குவாள்.
“காடும் சோலையும் படைவீடாகவும், வானம், தன் தென்றல்
தேரில் அவன் உலாவரும் வீதியாகவும் உலகமெல்லாம் அவன்
ஆயுதசாலையாகவும், ஆட்சி செலுத்துகிறானே மன்மதன்,
இவனைச் சிவன் எரித்தான் என்ற கதை முழுப்பொய்!

“கானும் தடங்காவும் காமன் படைவீடு
வானும் தேர்வீதி மறிகடலும் - மீனக்
கொடியாடை வையமெல்லாம் கோதண்டசாலை
பொடியாடி கொன்றதெல்லாம் பொய்”

நமது கவிஞருடைய புதுக்கவிதை சொல்கிறது.

“...தமயந்தி
தளிர் உடலைத் தழுவிய காற்று
தழல் தடவி
கொளுத்தி எரித்தது
யுகமாய்க் கழிந்தது கணம்...!”

பொழுதுவிடிவது பற்றிய ஒருகட்புல படிமம்:

“ஒளியின் குடிவரவால்
இரவு புரண்டு படுத்தது
பூமி பகலை உடுத்தது”

தமயந்தியை மணம் புரியும் ஆசையால் தேவர்களும்
சுயம்வரத்துக்கு வந்திருந்தனர். அவள் நளனுக்கே மாலை
சூட்டுவாள் என ஊகித்த அக்கினி, வருணன், இந்திரன், யமன்
ஆகியோர் நளன் உருவம் தாங்கி நின்றனர். திகைத்த தமயந்தி,
கண்ணிமைத்தல், கால்கள் நிலத்தில் பாவுதல், அணிந்திருந்த
மலர்மாலை வாடுதல் ஆகிய அறிகுறிகளைக் கொண்டு நளனை
அடையாளங் கண்டு மாலை சூட்டினாள். “பொன்மாலை
சூட்டினாள் பொன்” என்று புகழேந்தி சுருங்கக் கூறிய செய்தியை,
நம் கவிஞர் மானுடத்தின் எழுச்சியாகக் காண்கிறார், காட்டுகிறார்.

“விண்ணோர் நிலைகுலைய
மண்ணோர் தலைநீயிர்ந்தனர்”

“வேறுள குழுவை எல்லாம் மானுடம் வென்றது” என்ற
கம்பன் கூற்றை இது நினைவுட்டுவது.

தமயந்திக்கு அவன் தந்தை இரண்டாஞ் சுயம்வரம்
ஏற்பாடு செய்கிறான் என்று கேள்விப்பட்ட இருதுபன்னன்
குண்டினபுரம் புறப்படுகிறான். கார்க்கோடகன் என்ற பாம்பு
தீண்டியதால் உருமாறியிருந்த நளனே தேர்ப்பாகன். தேர்
போகும் வேகத்தைப் புகழேந்தி பாடிய விதம் பிரசித்தம்:

“மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவன்றான்
அவ்வளவில்
நாலாறுகாதம் நடந்ததே....”

முரளிதரன் கற்பனையும் குறைந்ததல்ல

“இருது பன்னனின்
நெற்றி வியர்வைத்துளி
மடியில் விழும் நீமிடத்திற்குள்
தேர்கடந்தது
எண்ணற்ற ஊர்!”

கவிதை மொழியின் கொடுமுடி எனலாம். கவிதை
புனைவோர் மொழியாட்சியில் வல்லவர்களாக இருக்க
வேண்டும். வழுவின்றி எழுத முடியாதவர்கள், மொழி வழக்கை
அறியாதவர்கள் கவிதை புனையாதிருப்பதே நல்லது.
இக்காலத்தில் புதுக் கவிதை படைக்கும் பலர் திணை, எண், இட
வழக்கள் மலிய எழுதுவதைக் காண்கையில் “தமிழ்க் கல்வி
ஒன்றன்றோ பகிடிக்கிடனாயிற்று” என ஆறுமுக நாவலர்
நவீன்றது நினைவு வரும்.

நல்ல வேளையாக, முரளிதரனிடம் அநாயாசமான
சொல்லாட்சியைக் காண முடிகிறது.

“பாவத்தேர் இழுக்கின்ற வடமானவன்
சாபத்தால் ஒருபாதம் முடமானவன்”

என சனி பகவானைக் குறிப்பிடுவதும்,

“குழலில் விழுதுகளாய்
மலர்ச்சரமும்

மலரில் விழு-துகளாய்
மகரந்தமும் மயங்க....”

என்று சொல்லாடல் செய்வதும் சுவைக்கத்தக்கவை.

இத்தனையும் சொன்ன பிறகு நெஞ்சை நெருடுகிற ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. ஒரு படைப்பு அல்லது சம்பவத்தை அதன் வரலாற்றுப் பகைப்புலத்திலிருந்து பெயர்த்தெடுத்து பிறிதொரு காலத்து நிகழ்வுகளோடு ஒட்டுவது Anachronism (காலவழு) எனப்படும். கட்ட பொம்மன் தொலைக் காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக திரைப்பட இயக்குநர் காட்டினால் எப்படி இருக்கும்?

“புற்றுநோய் அரசியலில்
பொதுநலத்தை நோக்காத
சாலை மறியல்”

“ஏ-9 வீதி அடைத்த பின்
ஏறிய பொருள் விலைபோல்”

என்பனவும், கலியை “கரந்தடி கிரகம்” என்றும் நளன், தமயந்தி ஆகியோர் கண்கள் “மின்னஞ்சல் பரிமாறின” என்றும் கிறிஸ்திரியன் பெர்னாட் செய்த இருதயமாற்று அறுவைச் சிகிச்சையோடு அதை ஒப்பிடுவதும் நெருடவே செய்கின்றன.

முரளிதரன் மாணவராயிருந்த காலத்திலேயே யாப்பமைதியுள்ள கவிதைகள் எழுதி வந்தவர். அவருடைய “நூங்கு விழிகள்” ஹைக்கூ வடிவில் அமைந்தவை. இப்பொழுது “நளதமயந்தி”யைத் தருகிறார். இளையதலைமுறையை ஈர்க்கக் கூடிய பல சிறப்பியல்புகள் இப்படைப்புக்குண்டு. இவ் விளங்கவிஞருக்குச் சிறந்த எதிர்காலமுண்டு.

கவிஞர் சோ.பத்மநாதன்
“ஏரகம்”
பொற்பதி வீதி,
கொக்குவில்

யொலுசுப் பாய்ச்சல்
30 MAY 2019
மாநகராட்சி
மாநகராட்சி

தமிழேந்திய புகழ்

தென்பொதிகைப் பூந்தென்றல்
தேன்கலந்து விசிறிவிட,
அகத்தியரின் “ஆராரோ”
தெவிட்டாது தாலாட்ட,
தொல்காப்பியனார்
தோளிலிட்டு முதுகு தட்ட
முச்சங்கம்
முந்தானை விலக்கி அமுதூட்ட,
வள்ளுவனார் தூளியிட,
மூவேந்தர் முற்றம்
தளிர் நடைக்குத் தவமிருக்க,
தமிழே...! நீ வளர்ந்தாய்.

இளங்கோவின் ஊஞ்சல்,
கம்பனின் கட்டில்
பாரதியின் பாசறை என
உன் அகவை மாற்றங்கள்
அலாதியானவை.
புகழேந்தியின் பூஞ்சோலையில்
பார்த்த போது,
உன் அழகில்
கிறங்கிப் போனேன்

அதைப் பதியம் வைக்கவே
வசன கவிதைக்குள்
இறங்கிப் போனேன்.

அழகின் கருவறையே!
ஆருயிரின் வேரே!
கலையருவிக்குன்றே!
மறவர் விளைநிலமே!
கடல் கோள் பல கடந்த
காரிகையே!
கால் வழியே கோள்புகுந்த
காதைக்கு
கால்கோள் செய்கிறேன்.
கவிதைச் சேலைகள்
நிறைந்த பெட்டகமே!
நானோர் “கைக்குட்டை”
நெய்கிறேன்.
உன்னையே
சுவாசிக்கிறது நாசி,
தருவாயம்மா....!
அருள் ஆசி!

புகழேந்தியின் தமிழ்

புகழேந்தி,
கனிச்சீர் விலக்கி
செப்பலோசை கலவி செய்து
மின்சாரச்சொல் உளியால்
“மீக்காதற் படிமம்”
எனச் செதுக்கினான்
நளவெண்பாவை!
செதுக்கியதில்
வாசகர் இதயத்தில் பதுக்கியது
“அழகு அழலாம்” தமயந்தி எனும்
இளபெண்பாவை!

புள் அறிவால் புள்ளியிட்டு,
மணக்கோலம் போட்ட பின்பு
“வில்லன்” கலி தொடர்ந்து
வில்லங்கம் பண்ணியதை,
என்
புல்லறிவால் சொல்லுவதோ
“புல்லட்” தொடருந்தை
புழு தொடர்ந்து வெல்லுவது!

நானோ -
ஈருருளிப் பாதுகாப்பு நிலையப்
பற்றுச்சீட்டு;
அவனோ
தேச மலர்கள் தாவும்
மனிதத் தேனீக்களின்
கடவுச்சீட்டு!

நானோ
கீறல் விழுந்த இறுவட்டு;

அவனோ
விமர்சன விஞ்ஞானிகள்
ஆராய்கின்ற பறக்குந்தட்டு!

நானோ -
அடக்குமுறை அரசினது
அற்பகூலி;
அவனோ -
விடுதலைக்கு உயிர் கொடுக்கும்
தமிழ்ப் போராளி!

அவனுக்கு,
பெற்றோர் அருளிய நாமம்
காலப் புயலில் கரைந்திட்ட
தூமம்
பொதிகை மலைத்தமிழ்ருவி நீந்தி,
சங்கத்தேன் சாகரத்தை மாந்தி,
ஏந்து புகழ் கவிதை நெய்த
காதல் வேதாந்தி
இதனால் -
கற்றோர் அருளிய நாமம்
புகழேந்தி!

அவன் -
கால உறவாய் வரித்துக்
கொண்டது
ஒளவை, ஒட்டக்கூத்தர்,
கம்பரை;
ஆயினும் -
அவையெல்லாம்,
ஆதாரமற்ற கர்ணபரம்பரை.

சேர்ந்தே இருப்பது

அறத்தினது ஆட்சி

வறுமையும் புலமையும்
திரு

விளையாடலில் நிகழும்
எள்ளல்!

திருத்தி எழுதினான் -
அரிச்சந்திரன் சுவர்க்கி வள்ளல்.
புலவன் மீது புரவலனுக்கு
எல்லைற்ற அன்பு
புகழேந்தியை பொறுத்தவரை
அவன்தான்
இதயத்தைப் பாதுகாக்கும்
இருபத்தைந்தாம் விலா என்பு!

ஆ...தரித்து நின்று அமுதம்
சுரக்க
கவிப் - பொய் - கை நிறைந்தது!
புகழேந்திக்கவி வண்டை,
பொன் பூவின் இதழேந்தி,
மன்பதையில் ஒருவன்
ஆதரித்தான்,
ஆதரித்த காரணத்தால்
தன் கதையில் ஆங்காங்கே
நன்றி என்னும்
செங்கம்பளப் பாவிரித்தான்!

கல்வி அறிவில் நான் -
முன்பள்ளி
மாணவரில்
அடங்குகிறேன்.
“துணைவேந்தர் புகழேந்தி”
தூய அடி தொட்டு
“நளதமயந்தி”
தொடங்குகிறேன்.

அழகின் பிரகிருதி அமராவதி
அந்தத் தங்கமலை தவழும் நதி
நிடத நாட்டினது நிழற்பிரதி
குபேரன் கொலுவிருக்கும்
அளகாபுரி
நிடத நாட்டு எழில் கண்டால்
கூனிக்குறுகிச் சரணாகதி
பார்த்த இடமெங்கும் பதுமநிதி
வியர்த்தால் விரல் விசும்பில்;
விசிறி மதி!

இதைப் போல் அழகியலை -
விசுவ
கருமா கற்கவில்லை - அதனால்
நிருமாணிக்கவில்லை,
நிடத நாட்டுக்குநிகரான ஒன்று
படைத்த தெல்லாம்
பத்தோடு பதினொன்று!

மாதர் கருங்கூந்தல் மலர்த்தேன்
தெருவழியே சிந்தும்
வேழம் வழக்கி விழும்
விந்தை நகர் மாவிந்தம்!

இடறும் களிறு பிளிற,
காரிகையாள் ஒருத்தி
உளங்கசிந்து,
கற்றைக்குழலுக்குள் விரல்
கோர்த்து
“வெடுக்”கென்று உதற
ஒற்றை நகம் உதிரும்,

129670

மலர்க்கூட்டம்
 நகத்தோடு வான் வரைக்கும்
 சிதறும்,
 பின்னிரவில்,
 பிறைநிலவும் தாரகையும்
 ஒளிநீர் சிந்தி,
 உறவு சொல்லிக் கதறும்!

மாவிந்தம் எங்கும்,
 வரையாதிருந்தது
 மலைக்காட்சித் தொடர்
 அறிவியலின் தாமதத்தால்
 விரையாதிருந்தது
 தொலைக்காட்சித் தொடர்!

செய்திருந்தது,
 நெற்றி வியர்வை மணி
 விளைந்து வர வேண்டுமென
 வேலை புரிதல்
 செய்யாதிருந்தது,
 புற்றுநோய் அரசியலில்
 பொது நலத்தை நோக்காத
 சாலை மறியல்!

“ஓ” வகைக் குருதியாய்
 ஒவ்வொரு மனிதனும்
 பொது வழங்கி
 எனவே
 இல்லாதிருந்தது பஞ்சம்!
 “ஏபி” வகைக் குருதி போல்
 அரசின் ஊழியர்
 அறியப்படாமையால்
 செல்லாதிருந்தது இலஞ்சம்!

மடைதனிலே!
 கொக்கோடு மீன்கூடிக்
 கும்மாளம் போடும்!
 புற்றினிலே
 சாரை தாளமிட
 எலி மகிழ்ந்து சங்கீதம் பாடும்

எல்லாம்,
 நளன் அரசில் தினம் நடக்கும்
 சராசரிக்காட்சி
 வெண்குடையின் கீழ்நிகழும்
 அறத்தினது ஆட்சி!

மன்னனும் அன்னமும்

பொய்கை மீன் பாய்ந்து,
 பூந்தேனில் நீந்தி
 ஓய்யாரமாக,
 சிற்றோடைக்குள் துள்ளும்
 வண்டினங்கள் ஓடையிலே
 தேன் அருந்திச் செல்லும்!
 நீர் வளத்தில் வானதியை
 நிடத நாடு வெல்லும்,

காமனூர்தி
 காதுமடல் வருடுகின்ற வேளை,
 புறப்பட்டான் நீர் நாடன்:
 வாச அழைப்பிதழால்
 வண்டுகள்
 பூக்களின் புதுமனை புகுவிழா
 செல்லும் பூஞ்சோலை!
 “புல்லாங்குழல் எங்கேனும்
 அணிவதுண்டா சேலை...?”

எனப்

புருவம் உயர வைக்கும்

பூங்கொடியார்

தேர்ந்தெடுத்தான்

தேர்ந்தெடுத்தார்

அணிவகுக்க...

தேர் எடுத்தான்

தேர்ச்சில் புணர்ந்தது

தெருத்தூசை

தூசு திரண்டு

திடீரென்று நிகழ்ந்தது

அமாவாசை

காரிகையவரை

கலங்கடிக்கவில்லை,

கணத்திலே பிறந்த

கங்குலின் நிலை,

தார்வேந்தைத் தொடர

தளிர் உடலில் ஒளிர்ந்தது

தட்டான் இழைத்த

தங்கிதன் இழை!

புழுதிப்புயல் பரப்பிய தேர்

பூம்பொழிலில்

மையங்கொண்டது.

புவையர் பின்னல் கண்டு

கீரியொன்று

தனக்குள் ஏதோ

ஐயங்கொண்டது.

சோலையிலே

சோபிதத் தொழிற்சாலையாய்

துலங்கியது தண்கயம்

ஜலதரங்கத்தின்

கவியரங்கத்தில்

பாக்களாய் மலர்ந்திருக்கும்

அம்புயம்

நடுநாயகமாய் அமர்ந்திருந்தது

நடைநாயகம்

தடாகத்தில் தவழும்

தந்த நிறத்தின் தாயகம்!

அன்னப்புள் அதற்கு மட்டும்

அதிசய புத்தி

அறிந்து கொள்ள உதவும்

பின்னோக்கு உத்தி!

பகலவன் மரணப்படுக்கையில்

கர்ணனின் தந்தை

தானெனக் காட்ட,

“ஈமோக்குளோபின்”

ஈகை செய்ய

மேற்றிசை மிளிரும்

செம்மை தடவி!

அந்திவானின் கீழ்

அடர்த்தியாக

அமைந்ததொரு அடவி,

கானகத்தில்

கரி, கரடி, அரி, அரவம்

புலி, பூதாரம் என

வல்விலங்கு நிறைந்த வனத்தில்

வழி தவறிய இளந்துறவி

முற்றும் துறந்தோன்

முன்னிரவில் அடைந்து

முடிவிடம்,

வேடுவத் தம்பதி

சிறுகுடில் வேய்ந்து
“தேன்நிலா” காணும்
அமைவிடம்!

சதிபதி குடிலுக்கு
துறவி தான் அன்றைய அதிதி,
காய்கனி விருந்தினால்
காணாமற் போனது
புலன்களை அடக்கியோன் அசதி
சிக்கனச் சிற்றிலில்
அக்கணம்
அமைந்திருக்கவில்லை
மூவர் உறங்கும் வசதி

“அகத்திற்கு வந்த அதிதி
புறத்தினில் உறங்குதல்
இல்லறத்திற்கு
ஆகாத நீதி.
விலங்குகள் தன்னை விலத்தி
வீட்டுக்கு வெளியே
விழி மூடுவாளா
இல்லக்கிழத்தி...?
இப்படி நினைப்பதே அற்பம்.
நான் தானே
அவளைச் சுமக்கின்ற தெப்பம்!
நல்வரவோ
விருப்பென்று வளையாதவெற்பு
இல் உறவோ -
கண்ணகிக்கும்
கடன் கொடுப்பாள் கற்பு.
இருவருமே உறங்கலாம் உள்ளே”
எண்ணித்துணிந்தான் நாயகன்,

துணிந்த பின்,
தூணியும் வில்லுமாய்
காவல் புரிந்தான் தூயவன்

நடுநிசி நேரம்!
விழிகள் கொஞ்சம் கிறங்க
வேடனும் மெல்ல உறங்க
விதியது வாசலில் இறங்கும்.

பசியோடு அலைந்ததோர்
சிங்கம்
அதன்
பார்வையில் பட்டது,
பனைமரத் திரட்சியில்
பழுதிலா அங்கம்

விடிந்தது!
இருவரும் குடிலுக்கு
வெளியேவர
வானம் தலையில்
இடிந்தது; விழியில் குருதி
வடிந்தது; இனி என்ன?
எல்லாம்
முடிந்தது!

வேடுவிச்சி
எலும்புகள் பொறுக்கி
எரித்தாள்;
எரித்த நெருப்பிலே தானும்
மரித்தாள்; காவி
தரித்தான்; மெல்ல வாய்
விரித்தான்
“என்னாலே

உடலிரண்டு சவம்,
பின்னாலே
தொடருவதே தவம்”!

விண்ணுலகு அடைந்தனர்
மூவரும்.
வியந்தனர்;
அயன்
மயன் சிவன் எனும் மூவரும்!
மண்ணிலே
மறுபடி திருவடி பதிக்க
விதப்புரை செய்தது விண்ணரசு

காவியில் பிரித்ததற்கு
கமுவாய் தேடியே
வாவியில் வாழுது அன்னரசு!

“அன்னம் வேண்டுமென்று
அடுத்தவரையாசித்தால்
முன்னம் முடி துறப்பேன்”
என்றுரைத்த நிததரசு
பொய்கை வாழ்
அன்னம் வேண்டுமென்று -
விழியில் வேல்
எடுத்தவரை யாசித்தான்!

முந்தானைக் கொடி அசைக்கும்
மன்மதன் கட்சி - யாசகத்தை
தந்த “ஆணை” என மதித்து
பெண் தானையாய் வளைக்க
நளன் முன் பட்சி!

தமயந்தி புராணம்

மன்னன் முன்னமர
“மீண்டும் பிறந்தது ஏன்?” என்ற
வினா
விடிவிற்கு வந்தது.
அன்னப்பிறவி கொண்டு
பொய்கையிலே புரிந்த தவம்
முடிவிற்கு வந்தது!

இப்பிறவியன்றி
முற்பிறவி அறியாத
முடிவேந்தன்
“அஞ்சாதே அன்னமே!
வஞ்சிக் கொடியார் நடையா...
அஞ்சம் உன்நடையா...
விஞ்சியது? - என்ற வினாவிற்கு
விடை காணவே பிடித்தேன்”
என்று சொன்னான் சமாதானம்.

“படை கொண்டு வரும்
பகையரசர்,
திறை தந்து திரும்ப
வேதியல் மாற்றம் செய்யும்
வெண்கொற்றக்குடை வேந்தே!
உன் புயபுலம் கண்டால்
எரிமலை வியக்கும்
அதற்கு, இருபுறம் வியர்க்கும்!
உன் புயத்திற்கேற்றவள்
தமயந்தி எனும் தையல்”
அன்னப்புள் உரைத்த
பெண் “அப்பிள்” நாமமது
நளன் -

காதுகளில் இனிக்கும்
காமமது!
இடது இதய அறையா
தடிப்பானது...?
இடறியது அறிவியல்
இலகுவாய்
அங்கும் காதல் குடிபோனது!

“அன்னமே!
உன்னைக் கொடியில்
பொறித்த அமரன்
பிரபஞ்சம் படைத்த பிரமன்
தமயந்தியைப் படைத்தே,
தேவலோகத்தில்
தேசிய விருது பெற்றிருப்பான்?
அந்த தேவதையை
பூமியில் யார்தான்
பெற்றிருப்பான்?”

“இதழ்களிலே
இந்திரவிழா எடுக்கும் விந்தை;
விதர்ப்ப நாட்டரசன்
வீமன் தான் -
அவளைப் பெற்ற தந்தை

பூவோ வண்டுக்கு நாயனம்,
பூவைக்கு வண்டே நயனம்!
அவள் -
குரலை “மிமிக்ரி” செய்து தான்
குயிலே கூவப் பழகியது

படிகக்கல் பதித்த தரையாய்
பளபளக்கும் கன்னம்

புருவத்தில் சேரனது சின்னம்
கொவ்வை இதழ்
உயிரைக் கொத்தித்தின்னும்

பின்னல் அசைந்தால்,
பிடாரன்
மகுடி ஊதி மயங்குவான்!
புன்னகைத்தால் புரியும்
பல் -
கலைக்கழகம் என்பது

இடையோ,
இறக்குமதிக் குளிர்மான
உயிர்த்தீங்கு பொருள் போல
சிலர் “இருக்கு” என்கிறார்கள்
சிலர் “இல்லை” என்கிறார்கள்

பூக்களெல்லாம்
அவள் கூந்தலில்
குடியிருக்கவே,
ஒற்றைக் காலில்
புரிகின்றன தவம்!
சிலவற்றுக்குத்தான்
கிடைக்கிறது
வரம்!

வாசப் பூக்கள் என
வண்டு வந்து அமர்வதால்,
பாதச் சுவடுகளின்
பதிப்புரை
எடுத்துரைக்கவில்லை!

அன்னத்தூவி அன்னகரம்

மொத்தத்தில்,
அவள் -
கைகால் முளைத்த
பொன்னகரம்!”

பறவை
நறவைச் சிந்தியது நாக்குவழி
நளனில் நுழைந்தது
நாசிவழி; தமயந்தி வாசம்.
பார்த்த இடமெல்லாம்
அவளது,
பாதாதிகேசம்!
இனிமேல்
அவளின்றி உயிர்வாழ
மாட்டான்,
நிடதநாட்டான்
நீண்ட நேரத்தின்பின்
கேட்டான்
“அதெல்லாம் இருக்கட்டும்
பிறகு
அவளுக்கும் உனக்கும்
என்னதான் உறவு?”

அன்னத்தாது

“உள்ளினால்,
உள்ளத்தே ஊழித்தீ
மூட்டுவாள்
உப்பரிகை மீது உலாவும்
காரிகையாரிடத்தே தான்
காமன் -
கணை தொடுக்கும்
கல்வி கற்க வருவான்!

தாமரைப் பூமனை வாழும்
அன்னங்கள் நாம்
அவளிடம்,
பாதநடைபயிலச் செல்வோம்”
அன்னம் பதிலுரைத்தது.

“அன்னமே
இனி -
உன் வார்த்தைகளே
என் வாழ்வின் ஆதாரம்
நான்,
முகங் காணாத முத்தாரத்தை
தாரமாக்க
தூது செல்வாயாக
இதயத்தில் நிகழ்ந்துள்ள
இரசாயன மாற்றத்தை
ஏந்திழை அவளுக்கு
இதமாக
எடுத்துச்சொல்வாயாக.”

“தேராளியே
காதற்களம் நுழைந்த
கன்னிப் போராளியே!
கூர்வாள் விழியாள்
விடும் மூச்சில்
உன் தார் வாட வைப்பேன்!
வேண்டாம் வீண் கலக்கம்
இதயம் இரண்டுக்கும்
பாலம் அமைப்பேன்
இப்போதே புறப்பட்டேன்”

வானில் பறந்தது அன்னம்
கானில் நின்ற

காவலன் நிலையோ...?
கவலைக்கிடமானது
இதுவரை
உப்பு உபரியான உவரியில்
பயணித்த
நளன் என்னும் கப்பலுக்கு
காதல் நன்னீர்ப்பாதையானது
கலம்
ஆழம் நோக்கிப்போனது

நளனது
எழுநூறு மில்லியன்
சுவாசச் சிற்றறைகளிலும்
நிரம்பியிருக்கும் -
காதலை
எடுத்தியம்பச் சென்ற
தூதுக்கும்;
விதர்ப்ப நாட்டு மாதுக்கும்;
தனியிடத்தே நிகழ்ந்தது
நேர்காணல்

“அன்னமே!
நீ என்னிடம் வந்தது எதை நாடி?

“கற்கண்டு மொழி பேசும்
காரிகையே!
நிடத நாட்டில்,
நளன் என்றொருவன் உளன்;
நீதிக்கு அவனே நிலைக்களன்;
அழகில்
அனங்கனே அவனுக்கு
நிகரிலன்;
காவலன் உன்பால்

கருத்திழந்தது
பூர்வஜென்ம புண்ணியபலன்;
உடனடித்தேவை
உந்தன் உளன்;
உடன்பட்டால்
உந்தை அவனுக்கு மாதுலன்”

“பேடே!
பெண்மையை இழிவு
செய்யாதே!
வார்த்தை நிறங்களால்
வானவில் செய்து
என்னை வசப்படுத்த முடியாது.
மன்னவன் மாண்புகள்
சரிவர இயம்பு;
ஆளுமை மிகுந்தவன்
அவனெனில்,
தமிழ் நுதலிய காதல்
தமயந்தியில் நுழையும்
மகளிர் தீர்மானம் தவறின்,
பெற்றோர் வளர்ப்பினிலே
மாசல்லவா படியும்?”

சொற்கள் சூடாகவே வந்து
விழுந்தன
எனினும்
விழிகளின் மொழிகளை
விளங்கிய
அன்னம் -
குப்தர் காலக் கலைகளின்
குறுக்கு வெட்டுமுகமாய்
குறுநகை பூத்தது!
பொய்ம்மைத்திரை அகன்று,

மையல் வெளித்தெரிய,
மன்னவன் பெருமைகளை
வாய்மொழிச் சாசனமாய்
வடித்தது.

“புள்ளே....!
உள்ளிருக்கும் உயிர்
அவனுக்கே உரித்தாகிறது.
வள்ளலுக்கு எந்தன்
வறுமைநிலை உரைத்து
காதல் நிவாரணம் வழங்கும்
காலமதை உணர்த்து”

“எதிர்பார்த்த வார்த்தைகள்
தாம்”
என மகிழ்ந்த
மட அன்னம்,
வானில் எழுந்து
வண்ணச் சிறகடித்துப் பறந்தது.
ஏ-9 வீதி அடைத்தவுடன்
ஏறிய பொருள் விலை போல்
வேகமாய் இருந்தது!

தொளாயிரம் பற்றீரியா
அருகருகே அமர்ந்திருந்தால்,
முற்றுப்புள்ளி ஒன்றை
ஓரளவு மறைக்குமாம்.
தமயந்திக்கோ....
ஒரே ஒரு “காதல் பற்றீரியா”
உலக உருண்டையை
முழுமையாக மறைத்தது!

பால் கொண்டு வந்த தோழி

“பசலை” ஊர்ந்த மேனி கண்டு
கொஞ்சம் பயந்து நின்றாள்
பாற் கிண்ணம் எடுத்து
அருந்திய தமயந்தி,
உதடு சுழிக்க
“பசு பாகற்காய்
அருந்தவில்லையே”
பரிகாசித்தாள் தோழி,
அருகே வந்து,
ஆதரவாய் கரம் பிடித்தவள்
அதிர்ந்தாள்;
“கன்னியாய் வெந்நீர்
ஊற்றுக்களாய்”
ஒவ்வொரு விரலிலும்
வெவ்வேறு வெப்பநிலை!

கொலம்பஸ் -
கரீபியன் தீவுகளை
இந்தியா என்று தவறாகக்
கருதியது போல,
தமயந்தியின் காதல்நிலையை
“பிசாசு” புகுந்ததாக
தோழி புரிந்து கொண்டாள்
தகவலறிந்தாள்
தாயான சாருகாசினி;
பரிமாறினாள் பதியிடம்
வீமன் -
தமயந்தியின் தனியறை
புகுந்தான்
மருத்துவத்தின் தந்தை
“ஹிப்போகிரட்டிஸ்”
நோயை அறிய அவதானத்தை
அடிப்படையாகக் கொண்டது

போல,

மன்மத வானவில்லான
தமயந்தி என்ற
மகத்துவத்தின் தந்தையும்,
அவதானத்தையே
அடிப்படையாகக்
கொண்டான்
உயிரில் பயிரான உண்மையை
உயிர் கொடுத்தோன்
உணர்ந்தான்

“இன்றிலிருந்து ஏழாம் நாள்
சுயம்வரம்
எங்கும் முரசறைக,
உலகெங்கும் ஓலை விடுக...”
வீமன் ஆணையிட்டான்
நகக் கண்களாலும்
தன் வரவை
எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்த,
நளனிடம் சென்ற அன்னம்
அனைத்தும் ஒப்புவித்தது
வேதனைத் தீயிலிருந்து
மன்னனைத் தப்புவித்தது.

அவ்வேளை
அரண்மனை வாசல் வந்தது
சுயம்வர ஓலை
தூதனிடம் செய்தி கேட்டு
காதற்கிறுக்கோடு
நிடத நாட்டான் தேரேறினான்
கடிவாளம் கொண்டது
பாகனது சுரம்;
குதிரைகள் பறந்தன
குண்டினபுரம்

தேவர் வருகை

உளரதன் உணர்வினை
மீட்பவன் அகதி;
நாரதன் உணர்வினை
மீட்பதோ மகதி!
மலைகளின்
சிறகரிந்த மகேந்திரன்;
ஆட்சி செய்யும் அமராவதியில்,
மகதி யாழ் மீட்டுவோன்
மலரடி பதித்தான்.

அரியணையில்
அமர்ந்திருந்தான்
அமரர் கோன்
அசுரர் குலக்குருதி
அருந்திய ஆணவத்தில்,
ஒளி வீசிச் சிரித்தது
வச்சிராயுதம்;
ஓங்கிப் பிளிறியது ஐராவதம்.

இருகண் இருந்த போதே
அதிசயிக்கும் அழகெல்லாம்
அள்ளிப் பருகியவன்;
அகலிகையை “அளைந்ததால்”
அங்கம் எங்கும்
கண் கொடுத்திருந்தான்
கௌதமன்!
(அடுத்தவர் மனைவியில்
அத்தனை
பொறாமையோ?)

“முனிவர் தலைவா!

முகுந்தன் புகழ்பாடும்
முதல்வா!
வீரசுவர்க்கம் இப்போது ஏன்
வெறிச்சோடி இருக்கிறது?
விளங்கவில்லை விடைதருவீர்”
விண்ணவர்கோன்
நாரத முனிவனைக் கேட்டான்.

“போரின்றியுள்ளது பூலோகம் -
வெற்றித்
தாரின்றி யார் புகுவார்
வீரசுவர்க்கம்?
தமயந்தி என்றோர் தாமரை,
குண்டினபுரத்து
சுயம்வரக்குளத்தில்
பூத்திருப்பதால்
கொய்யப்போயிருக்கிறது
கோநிரை.
மேனகை, ரம்பை, ஊர்வசி
திலோத்தமை -
திரண்டு வரினும்
தமயந்தி அழகில்
ஆயிரத்திலொரு பங்கு!
அவள் -
அமரர் அருந்தற்கு உரிய
அதிசய நுங்கு”
என்று
நாரதர் ஊதினார்
காமரச்ச்சங்கு.

மன்மத வாசம்
காதுவழி நுழைய
ஆயிரங்கண் அமரர் கோன்

திசை தெரியாது திகைத்தான்
அக்கினி தேவனோ...?
விரகத்தீயில் நாவறண்டான்
இயமன் உயிர் குறைந்தான்
மறுகணம் -
விண்ணிலே வலம் வந்த
முதல் மனிதன்,
“யூரிககாரின்”
பயணம் முடித்து பார்
திரும்பியது போல,
தேவர் நால்வரும்
“திராவகப்பூ” மலர்ந்திருந்த
தேசம் வந்து சேர்ந்தனர்.

காதற் சிறுத்தை அமர்ந்திருந்த
தேர்;
கடுகதியில் செல்லும் காட்சி
தேவர் நால்வர் விழிகளுக்குள்
விழுந்தது.
விசம்பில் விதைத்த
காதல்விதை,
அரும்பி
தருவாகும் தருணத்தை
எதிர்பார்த்த
அந்தரத்துச் சுந்தரன் -
நளன் உருக்கண்டு,
தேர் எதிரே சென்று
திசை மறித்தான்.
“மன்னவனே....!
என் ஏவல் தொழில் செய்ய
இசைவாய்”
என்றுரைக்க,
வானவர்கோனின்

உள்மனத்தை ஓராது
உடன்பட்டான்;
மெல் ஓதிப் பெண் நினைவில்
வாழும் மன்னவன்!

“வீமன் மகளிடம் தூதுசெல்!
காமன் கணை விழுந்து
இதயம் துண்டாகி,
இமையவர் நால்வர்
இருக்கின்ற நிலையுரைத்து;
அயன் படைப்பின் -
அற்புதப் பூங்கற்பின் -
பொற்கரத்து மாலையினை
தேவர் நால்வரில்
ஒருவருக்கு சூட்டும்படி:
காவலனே!
நீ சென்று கனிவாக
எடுத்தியம்பு”
எனக்கூற

“கிளேமோர்” வெடித்த
தெருபோல
கிலி கொண்டு - இதய
வலி கொண்டு - தலை
காக்கும் சத்தியத்தைக்
காக்கும் நிலை உணர்ந்து
நின்றிட்டான்;
நிடத நாட்டான்.

விண்ணவர்கோன். -
வேர்விட்ட ஆசை
விழுதெறிய,
நளனைப்பிறர்

அறியாவண்ணம்
உடல் மறைக்கும்
“திரஸ்கரணி” மந்திரத்தை
உபதேசித்து
ஆசிவழங்கி அனுப்பி
வைத்தான்.

இதயமாற்று சிகிச்சை

கன்னிமாடம்!
தென்றல் -
கிளைகளுக்குள் “கிளுக்” கிண்ட
மலர்கள்
சிரிக்கும் அழகை ரசித்தபடி
நின்றிருந்தாள்
வீமன் திருமடந்தை.
பின்புறத்தே
அந்திய அசைவு உணர்ந்து
திடீரென்று திரும்பினாள்
அன்னங் கூறிய
அங்கலட்சணங்களோடு
ஓர் ஆடவன்
நளன் என்று தெளிந்தது
உளம்
மன்மதன் தொடங்கினான்
பாலபாடம்!

கண்கள் மின்னஞ்சல்
பரிமாறின.
கலியுகத்தில்
1967 இல் தான்
“கிரிஸ்ரியன் பெர்னாட்”
பெருந்திட்டமிடலின் பின்

இதயமாற்று அறுவை
சிகிச்சையை
வெற்றிகரமாக
மேற்கொண்டார்.
துவாபரயுகத்திலோ
இதயமாற்றுச்சிகிச்சை
இமைப்பொழுதில் நிகழ்ந்தது.
தொடர்ந்து,
தேகத்தின் சரிபாகம் பிரிந்து
“மாதொருபாகனாய்” மாறினர்.

“எறிகணை விழிகொண்ட
ஏந்திழையே!
பறிபீறி நெல்லில் பருவரால்
ஓடும்
நிடதம் என் தேசம்!
அரியணை அகிலமும்
அகண்டதில்லை.
வறுமை என்ற
வார்த்தை கொண்ட
நிகண்டதில்லை!
வடுவற்ற
கடுகளவு தேசத்தின் காவலன் -
தேவர்
விடுதூதாய் வந்துள்ளேன்
பெயர் நளன்”
என்ற அறிமுகத்தோடு
புரந்தரன் மொழிந்தவை
செப்பினான்.

“உனக்காகவே இச்சுயம்வரம்
அதற்காகவே,
விதர்ப்ப தேசம் செய்தது

விளம்பரம்!
இதயத்துடிப்பில் உரசி
அன்னம் வைத்தது நெருப்பு;
அன்று முதல் -
மூங்கில் இலைகளை மட்டுமே
உண்டு வாழும்
பண்டாக்கரடி போல,
உன்
மூச்சுக் காற்றை
உண்டு வாழ்தலே,
வீமன் மகள் விருப்பு!
விண்ணவர் அருந்தும்
அமுதபானம்
தமயந்தி இதழ்கள்
விரும்பாதது.
மன்னவா... உந்தன்
அதரபானம்
மன்மத நோய்க்கு மருந்தானது!
ஆதலால் - என்
காதலா....
நாளை -
அரசர்கள் தேவர்களோடு
அரங்கினிலே அமர்ந்திருக்க
வேண்டும்
இந்தக் காளை”
என்று கூறி அனுப்பி வைத்தாள்
அந்தி வந்தடைய
அன்னவனை எண்ணி
அணு அணுவாய்ச் செத்தாள்

இதயப்பசிக்கு இரையான
இமையவர் இருந்த இடம்
விரைந்த நளன் -

“வரையற்ற வானவர் புகழை
வார்த்தைகளால் வரைந்தும்
காதற் கருங்கல் கரையாத
தன்மை”

உரைத்தான்.

திரையற்ற மொழி பேசும்
கறையற்ற காவலனுக்கு
தேவர் நால்வரும்,
“நீ வேண்டுமிடத்தே
தீயும் நீரும் பூக்களும்
ஆடை அணிகளும் அணுகும்”
என்றளித்தனர் வரம்.

விரகம் கரக மாட
நரகமானது நள்ளிரவு.
தமயந்திக்கு உளமெங்கும்,
நளன் உரு நிறைந்து
உலுக்கி எடுத்தது!
தளிர் உடலைத் தழுவிய காற்று
தழல் தடவி
கொளுத்தி எரித்தது!
யுகமாய்க் கழிந்தது கணம்
ஒளியின் குடிவரவால்
இரவு புரண்டு படுத்தது
பூமி பகலை உடுத்தது!

சுயம்வரம்

அந்தகார அரக்கனை
சங்காரம் செய்த ஆதவன்
சுயம்வரம் காண
வானத்தில் எழுந்து வந்தான்
சேரன், சோழன், பாண்டியன்,

பாஞ்சாலன், கலிங்கன்,
கேகயன்,
மச்ச, மந்திர, குருநாட்டான்,
சிந்து, காந்தாரன் என
வந்திருந்து மன்னர்களுக்கு
கட்டியங்கூறின் -
துவாபரயுகங் கழிந்து
கலியுகமே கருத்தரித்து விடும்.
தோழியர் சூழ்ந்து வர
மன்மதப் பாயாசம்
மாலை ஏந்தி மன்றம் வந்தது.
அன்னத்திற்கே,
நடையழகை
பயிற்றுவித்தாள் நடையோ;
தலதா மாளிகை
கால் கொண்டு நடந்தால்
எப்படி இருக்குமோ...?
அப்படி இருந்தது!
தமயந்தியின்
தளிர் உடல் நகைகளைக்
கண்டிருந்தால்
“கானா” குடியரசின்
கும்சாய் நகரமே,
கூனிக்குறுகி நின்றிருக்கும்!
குருதிச் சுற்றோட்டமுள்ள
குமுத மலரை நோக்கிய
மன்னர்களின்
இதய முகடுகளில்
இன்பச் சேவல்கள் கூவின!
இருக்கைகளில்
அமர்ந்திருந்தோர் - குலப்
பெருக்கை,

செருக்களில் காட்டிய
செருக்கை,
நாடு நாமம் எனத்
தனித்தனியே;
“அன்ரனிவன் லீவன்குக்”
கண்டறிந்த
நுணுக்குக் காட்டி போல
நுண்ணறிவு மிகு தோழி ஒருத்தி
எடுத்துக்காட்டினாள்.

இறுதி இருக்கைகளில் -
இந்திரன் உள்ளிட்ட
சுந்தரத்தார் - சுயம்வரத்து
சுந்தரத் - தார் சூட
நளன் அருகே,
நளன் உருக்கொண்டு
அமர்ந்திருந்தனர்.
பஞ்ச தந்திரத்தால் விளைந்த
பஞ்ச சுந்தரம் கண்டு.
தமயந்தி உள்ளம்
ஊசலாடியது.
விண்ணவர்க்கும் - நிடத
மன்னவர்க்கும்
வித்தியாசம் தேடியது.
குளோனிங் முறையில் உருவான
“டொலி” என்ற செம்மறி,
தாயாட்டின் முகத் தழும்போடு
அச்ச அசலாக அவதரித்தது
போல
அமரர் நால்வரும்
நளனின் நகலாக
அமர்ந்திருந்தனர்.

பஞ்ச அவதாரத்தை
பகுத்தறிய,
நெஞ்சம்
தசாவதாரத்தின் துணை
நாடியது.
விதியின் பிதா என்பதால்
“விதாதா” என நாமம் சூட்டிய
நமக்கும் நாமம் சூட்டிய
திருமாலைத் தேடி ஓடியது
பாஞ்சாலி துயர் தீர்த்தவன்;
அவளும் ஐவர்க்கும் ஆகி
பாஞ்சாலி ஆகாது காத்தான்!

“ஆதி முதல் பதியும்,
அவதாரம் எடுத்தாலே
அகிலத்தில் தாள் பதியும்,
மேதி வாகனன் காலன்
அமரன் என்பதால்,
மேதினியில் கால் பதியாத
காலன்!
மாலை வாடலும்,
மலர்விழி மூடலும் கூட
இமையோர்க்கு இல்லை”
என்று தெளிந்தாள்.

ஊதா, நீலம், கருநீலம், பச்சை
மஞ்சள், சிவப்பு, இளஞ்சிவப்பு
என்னும்
ஏழ்குதிரை பூட்டிய
கதிரை நிகர்த்து
ஒளிவிடும்
கதிரை மீது அமர்ந்திருந்து
தரையில் கால் பதித்த

தன்னவரை நிடத
மன்னவரை
சின்ன - வரை
அன்னவரை
சிந்தை வரைய
தேவரைத் தவிர்த்து
வரைமாலை சூட்டினாள்!
விண்ணோர் நிலை குலைய
மண்ணோர் தலை நிமிர்ந்தனர்!

காதற்காளை எழுந்து
கன்னிப் பசுவின் கரம்பற்றி
பெருமிதத்தோடு
தன்னிருப்பிடம் நோக்கி
நகர்ந்தது!

கரந்தடி கிரகம்

கலி!
மறைந்திருந்து தாக்கும் புலி!
கலியின்
“கலிபர்” தாக்குதலுக்குத்
தப்பிக்க,
ஈரேழ் உலகிலும்
இல்லை ஒரு பதுங்கு குழி!
கலி ஒருவனைக் குறி வைத்தால்,
மறுகணம் -
உறக்கம் வெறுக்கும் விழி;
வறுமை நுழையும் வாசல் விழி;
உடலோடு
உறவு அறுக்கும் உயிர்த்துளி;
பிறகென்ன...?
எள்ளும் தண்ணீரும் தெளி!

ஆனாலும்,
ஈமக்கடன் எள்ளை
இவனுக்கு எரித்தும்,
துடைக்கலாம் பழி!
கலி என்றால்,
கிலியையே
கிரகங்கள் எட்டும் எட்டும்!

சனிபகவான் -
பாவத்தேர் இழுக்கின்ற
வடமானவன்
சாபத்தால் ஒருபாதம்
முடமானவன்
ஆதியில்,
அம்பிகைக்கு அவதரித்தது
ஓர் ஆண்பிள்ளை.
அழகிற்கு அவனே எல்லை!
“பிள்ளை யார்?” என்று
பிரபஞ்சமே வியக்க
பிள்ளையார் என்று பெயர்
கொண்டது.
அழகைக்காண அகிலமே
திரண்டது.
விழி கொண்டு எவரையும்
நோக்காத
கலி,
களி கொண்டு
எலி கொண்டான் எழிலை
நோக்க;
உளி கொண்ட பார்வை
உக்கிரத்தால் -
உதரம் தொப்பையாக
பாதம் சப்பையாக

எழிலான துண்டம்
துண்டானது!
காகவாகனன்,
ஈசுவரியின் கோபத்திற்கு
இடமானான்
கேசவனார் சோதரியால்
முடமானான்.
பார்வதியின்
துயர் களைந்தார் பரமசிவன்
வடதிசை நோக்கி
துயின்ற காரணத்தால்,
வாரணம் ஒன்றின் தலை
துண்டானது,
நடராச நாடகத்தால்
களிற்றின் தலை
கணபதி உடலோடு
ஒன்றானது!

சமயம் பார்த்துத் தாக்கும் சனி
தற்சமயம் காதல் மயம்!
பழி தீர்க்கும் நெருப்பை
பனியாக்கியதோ
தமயந்தி என்னும் கனி!
சனி
கனி கொய்ய
சுயம்வர விருட்சம் நாடி
விரைந்தான்.
வழியிலே வானவரைக் கண்டு,
நிகழ்ந்தது அனைத்தும்
அறிந்தான்

“நளன் என்ற நரனுக்கா
தமயந்தியானாள் வரன்?”

சுயம்வரப் போரில்
புறமுதுகிடுவதா புரந்தரன்...?
மாமறை போற்றும் தேவரை
தவிர்த்ததா மனிதத் தாமரை!
இக்கணமே,
இருவர்க்கும் ஏழரை” - என்று
கோள் உரைத்தது
சூள்!

“வாய்மையும்,
மனத்தூய்மையும்
அநீதிக்குச் சேய்மையும்,
அகலாத ஆண்மையும்
நிறைந்தவன்
நிடத நாட்டான்.
கற்பின் கற்பானவள் தமயந்தி
நிலவில் இருக்கலாம் அழுக்கு
நீ தொடர நினைப்பதோ
களங்கமற்ற சூரிய விளக்கு”
தெளிவுபடுத்திய தேவேந்திரன்
தேவர் தொடர
வானுலகு புகுந்தான்

கலியோ....
நள தமயந்தியை பழி தீர்க்க
துவாபரனை
துணை கொண்டான்.
துவாபரன் -
சனியின் சகோதரன்!
கி.மு 3102 மாசி 17 அன்று
சனி,
கலியுக வேந்தனாய்
முடி சூடுவரை

துவாபரனே யுகவேந்தன்.
 சோதிடம் கூறிய நன்னாளில்
 திருமகள் அன்ன தமயந்திக்கும்,
 திருமால் அன்ன நளனுக்கும்
 திருமணம் நிகழ்ந்தது,
 உருவிலி உற்சவத்திற்கான
 பருவ நிருத்தியம்
 அரங்கேற்ற,
 இருவரும் பள்ளியறை
 புகுந்தனர்.

மன்மதக் கரகம்

மயிற் தூவியும்,
 அன்னத்தூவியும்
 மலர் - தூவியும்
 அமைந்த மஞ்சம்,
 மா, முல்லை, அசோகம்
 தாமரை, குவளைமலர்
 கொண்டு
 காமன்,
 கருப்பு வில்லால்
 கணைதொடுக்க
 படுக்கையில்
 மிடுக்கை உடுத்த நளன்;
 உடுக்கை நிகர்த்த
 இடையாளின்
 உடுக்கை நெகிழ்த்தான்
 “சீ” என்று சிணுங்க
 “சீ” விடும் வரை
 உணர்ச்சிகளை
 சீவிடும் செயலில்
 இறங்கினான்!

தேக்கைப் பழிக்கும்
 யாக்கை,
 வேட்கை மிகுந்து ஏகமானது,

குழலில் விழுதுகளாய்
 மலர்ச்சரமும்
 மலரில் விழு - துகளாய்
 மகரந்தமும் மயங்க
 தமயந்தி
 தா - வரமென்று
 வளைந்து கொடுக்கும்
 தாவரமானாள்!
 நெய்தல் விழி கிறங்க,
 குறிஞ்சி நோக்கி இதழ் இறங்க.
 முல்லைக்குழல் கலைய,
 பாலை வெப்பம் குருதி கொள்ள,
 மருத நிலத்தின் நிகழ்ந்தது
 மன்மத உழவு!
 உழவன் -
 உதட்டில் உட்கார்ந்திருந்தது;
 உயிர்ச்சத்து!
 அச் - சத்தை அருந்தி
 அச்சத்தைத் துறந்து,
 இதழில்
 இதழ் பதிக்கும் பதிக்கும்
 இன்பத்தைச் சுரந்தாள்!
 கச்ச இதத்தை
 கை உணர்ந்து விலக்கும் - அதை
 கை விளக்கும் விளக்கும் என
 வெளிச்சத்தை அறை விலக்கும்
 அதைத் தொடர்ந்து,
 தமயந்தியின்

தேகம் என்னும் தேசத்தில்
தாராளமயமாக்கல்!

பெண் சிலந்தி -
கலவியின் பின் காதலனைக்
கொன்று விடும்!
ஏனெனில்,
ஆண் சிலந்தி முட்டைகளைத்
தின்று விடும்.

வெட்டுக்கிளியோ
நெஞ்சோடு அணைத்துப்
பின்னும்.
கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்
தன் இணையை
கலவியின் போதே
இரையாகத் தின்னும்!

ஆனால் -
நளனும் தமயந்தியும்
உயிர் மாற்றிக் கொண்டனர்.
“காலுக்கு இடையில்
தகரம் வைத்தால்
என்ன வரும்?”
தமயந்தி கேட்டாள்
“.....”
“காதல் வரும்”
“எப்படி” என்றான் நளன்.
“கா-ல் என்ற
ஈரெழுத்தின்
இடையில்
தகரமாகிய “த” என்னும்
எழுத்தை வைத்தால்

காதல் வருமல்லவா?
“மதுவிலா மதுவிலா
உயிர் குறையும்”
நளன் கேட்டான்
“இரண்டும் அருந்துவது
ஆண்கள் தானே..!
எனக்கு
எப்படித்
தெரியும்”
“மதுவில் தான்
ஈற்றுயிர் குறைந்து
குற்றியலுகரம்
அமைவதாக
இலக்கணம்
சொல்கிறது”

உரையாடல் - இரைதேடல்
சிறுஊடல் - நிறைகூடல் என
நீண்ட இரவு கழிந்தது.
நிடத வண்டால்,
பூ - ரணமடைந்து
பூரணமடைந்தது.

கலியின் “கலியர்”த் தாக்குதல்

விதர்ப்ப நாட்டு ஓவியம்
விவாகத்தின் பின்
மாவிந்த நகரத்தை
மங்கலப்படுத்தியது.

மணமான மானிரண்டும்
வனம் எங்கும் உறவாடி,
நதிகளிலே புனலாடி,

மலைதனிலே தினங்கூடி,
தேன்நிலாக் கண்டன.

காலையும் மாலையும்
சோலையின் மடியினை
வாழிடமாய்க் கொண்டன.
இலை மறைவில்
கொவ்வைக்கனி கொந்தும்
முத் - தத்தை,
கிளைகளின் கீழ்
கொவ்வை இதழ் சிந்தும்
முத்தத்தைக் கண்டு
வெட்கி விழி மூடின
நளதமயந்தி
இளமை வயல்
உழுதிருக்க
இனித்தபடி கழிந்தன
ஆண்டுகள் பன்னிரண்டு.
ஆறிரண்டு ஆண்டுகளில்
இந்திரசேனன்,
இந்திரசேனை என்ற
பிள்ளைகள் இரண்டு.

முந்நான்கு வருடமும்
பின்னாலே திரிந்து
உளவு பார்த்தது கலி,
துவாபரனைத் துணைசேர்த்து
நல்ல - துவாரமாய்க் கண்டு
நுழையக் காலம் பார்த்தது.
நல்லது வாரமாய்
நளனுக்கு அமையவே
நாளைத்தின்று தீர்த்தது.

புற ஊதாக்கதிர்
வளிமண்டலத்தை ஊடுருவி
புவியை வந்தடையாது
ஓசோன் படலம் தடுக்கிறது.
குளிர்சாதனப்பெட்டி
வெளிவிடும்
குளோரோ புளோரோ
காபனோ
ஓசோன் படலத்தைக்
கெடுக்கிறது.
நளன் என்ற புவிக்கு,
ஒழுக்கமே ஓசோன் படலம்,
புற ஊதாக்கதிரான கலி
குற்றமாகிய
குளோரோ புளோரோ
காபனுக்காக
கடைசிவரை காத்திருந்தது.

ஒரு நாள் -
சந்தியா வந்தனம் செய்ய முன்
நளன் கால் கழுவினான்
காலின் பின்புறத்தே
“கால் ரூபா” அளவு பகுதி,
கழுவப் படாமை காரணமாக
சனிக்கோள் தழுவினான்.

பிறர் பொருளைக் களவாட
நல்லவர்க்கு,
இதயம் கூசி நிற்கும்.
அவர்கள் -
ஞாபகத்தில் நிற்கும்
நன்மைக்குப் பகையானால்
நரகத்தில் கொடிய ஊசிநிற்கும்!

ஆனால்
கால்வாரி முன்னேறக்
காத்திருக்கும் தீயவர்க்கோ
மாசினிக்கும் - கயவர்களின்
காசினிக்கும் களவு கொள்ளும்
காசு - இனிக்கும்!

இத்தகு புல்லறிவாளன்
புட்கரன்
அவனைத்
தன்வசமாக்கினான்
சனீசுவரன்,
புட்கரனுக்கு,
“நளன் அரசை”
வாங்கித் தருவதாக
வாக்களித்தான்,
செங்கோல் பலூனில் குத்த
சனிக்கோள் ஊக்களித்தான்!

புட்கரன் -
கரத்தில்
“சூதாட்டப்போர்க்கொடி”
ஏந்தியவாறு
நிடதநாடு புகுந்தான்.

“நீ ஏந்திய கொடி எதற்கு”
நளன் விளக்கம் கேட்டான்.

“சூதாட்டப்போருக்கு வந்தேன்.
படையும், பகடையும்
பார்வேந்தன் பொழுதுபோக்கு
என்பது பட்டாங்கு;
ஏதேனும்,

பயமிருந்தால் பின்வாங்கு”
புட்கரன் புகன்றான்.

“நீ அழைக்கும் அமர்,
அரசனுக்கு ஆகாத அறம்.
ஆனாலும்,
காட்டமாட்டேன் பின்புறம்
உடன்பட்டேன்” - என்று

நளன் உரைத்தான்.

“கொற்றவன் கொஞ்சம்
கூர்மதி தவறின்;
பாய்ச்சிகை உருட்டி
ஆட்சிகைக் கொள்ள
புற்றினின் வாழும்
நச்சும் நச்சும்.

அற்பக் கவறாடி அறிஞனைத்
தற்குறியும் உச்சம்
இடது கைப்பழக்கத்தால்
வலது மூளை வளரும்.
வலது கைப்பழக்கத்தால்
இடது மூளை வளரும்.
கவறு கைப்பழக்கத்தால்
நிடத நாடே சிதறும்

மது, பிறன்மது, வலிசூது
இவற்றோடு
ஈகை தடுத்தல்,
பொய்யுரைத்தல் என்பன
அரசனுக்கு ஆகாது;
எதிரி ஏமாற்றிப் பூவைக்க
முளைத்தது
அரசனுக்கா காது?”
அமைச்சர்கள் அறம்
உரைத்தனர்.

“அறிவுசால் அமைச்சர்களே!
 மன்னன் தவறிய வாக்கும்
 பெரும் பழியை உருவாக்கும்.
 தரை காப்பதும் - மாந்தர்
 நிரை காப்பதும்
 மட்டுமல்ல மன்னன் வேலை -
 சொன்ன
 உரை காப்பதும் தான்!
 “கவறேன்” என்கிறீர்கள்
 நீங்கள் - “சொன்ன சொல்
 தவறேன்” என்கிறேன் நான்!
 நடப்பது நடக்கட்டும்
 நளனின் ஒழுகலாற்றை
 “சூது அணைக்கட்டும்”
 அணைக்கட்டும்!” என்று கூறி
 கவறாடத் தொடங்கினான்

சனி,
 சகோதரன் துவாபரனுடன் கூடி
 பாய்ச்சிகையாய்ப்பு புரள
 புட்கரன் பக்கம் வீசியது
 வெற்றிக்காற்று
 மணியாரம் தொடங்கி
 நாற்படை நாடென்று
 நளன் தோற்றான்.

“தமயந்தியை வைத்தாடு;
 வெற்றிகண்டால்
 தருவேன் உன்நாடு”
 வழக்கும் என்று
 புட்கரன் வீசிய வார்த்தை
 நளனின்
 உள் உயிரை உலுக்கியது.

வினையால் விளையாடிய
 வேந்தன்
 மனையாள் முகம் நோக்கி,
 “கைவிட்டேன் சூது
 வைத்திழந்த தேசத்தில்,
 இனி வாழ முடியாது;
 இவ்விடம் விட்டகல்வோம்
 இப்போது” என்றுரைத்து
 அரவிந்தம் போன்ற
 மாவிந்தம் நீங்க
 மனைவி, மக்களைத்
 தூண்டினான்.

ஆடகப்பறவையின் நாடகம்

“கோவிந்தனை இழப்பதா
 கோகுலம்?” என
 மாவிந்த நகர மாந்தர்
 மனம் வெதும்பினர்.
 ஒரு நாளேனும்,
 உடனிருக்க உடன்படுமாறு
 ஒவ்வொருவரும் வேண்டினர்.
 சனங்களை
 தன்னுயிருக்குச் சமமாக
 மதித்தான்; சம் -
 மதித்தான்.
 ஆனால்,
 “நகரத்தார் யாரேனும்
 நளனை ஆதரித்தால்
 நாளையவர்
 வெற்றுடலில் ஈதரிக்கும்” - என
 புட்கரன் முரசறைவிக்கவே
 நளன் -

தமயந்தியுடனும்
 பிள்ளைகளுடனும்
 நகர் நீங்கினான்
 நளன் என்ற
 மங்கல நாண் நீங்கியதும்
 மாவிந்தம் விதவையானது
 மக்கள் வடித்த கண்ணீர்
 நிலத்தில் கலந்து
 நெடுந்தூரம் ஊறியது.
 அதனால்

கிணற்று நீரும் உப்பானது.
 மயிலிறகால் வருடினாலே
 அடையாளம் விழும்,
 உள்ளங்கால் கொண்ட
 பிள்ளை நிலா இரண்டும்;
 “இட்ட அடி நோக
 எடுத்த அடி கொப்பளிக்க
 தெருவில் நடப்பதைக் கண்டு
 கலங்கிய நளன்,
 “குழந்தைகளை
 குண்டினபுரம்
 அனுப்பிவிடுமாறு
 கூறினான்”

தமயந்தி,
 தன் தாயகம் வருமாறு
 நாயகனை அழைக்க
 “அம்மான் நாட்டின்
 சும்மா இருத்தல்
 அரசர்க்கு இழிவு” எனப்
 பதிலுரைத்து மறுத்தான்.

அந்தணன் ஒருவனுடன்
 செந்தாமரை இரண்டையும்
 தந்தையிடம்
 தமயந்தி அனுப்பி வைத்து,
 பதியின் -
 பாதத்தைத் தொடர்ந்து
 பயணித்தாள்.

நீண்ட தூரம் நடந்து,
 நிடத நாடும் கடந்து,
 மானிரண்டும்
 கானல் நீரோடும்
 பாலை நிலத்தை அடைந்தன.
 பாலையிலே
 மணல் தணலாய் தகித்தது.
 பறவை ஒன்று,
 தங்கக்கனலாய் தகதகத்தது
 அச் - சுவர்ணப்பட்டி,
 சனியின் - பொன்
 அச்சு - வர்ணப்பட்டி!

முன்னோர் நாள் -
 மார் - ஈசன் வசமான
 இலங்கேசனின் மாமன்
 மாரீசன் மானாக மாற,
 சீதைக்கு மனதினிலே
 “சீ” தைக்காது
 “ஆ” தைத்தது!
 “சூதைத்தன் சுந்தரத்தில்
 ஏந்தியமான்
 கேட்ட கோதைக்காய்
 கோசலை மகன் மான் தொடர,
 அம் - புதைத்த மானை

அம்பு தைத்தது
 மாயம் மாயும் போது?,
 “இலட்சுமணா” என வாய்
 விரித்தது - அதுவே
 இராமன் சீதை வாழ்வைப்
 பிரித்தது.

பொன்மான் கேட்ட
 சீதையைப் போல,
 பொன்புள் பிடித்துத் தருமாறு
 அன்புள்ளத்தை
 அன்புள்ள தத்தை கேட்டாள்!
 நளன் -
 பொன் இறக்கை கொண்ட
 பறவை தன்னை,
 தன் உடுக்கை கொண்டு
 பிடிக்க,
 ஆடை கவர்ந்து
 ஆகாயம் நோக்கிப் பறந்த பட்சி
 “நீ... நாடிழக்கக் காரணமும்
 நானே”
 என்று கூறி மறைந்தது.

நீராடை உடுத்த நிதந நாட்டை
 போராடை உடுக்காது.
 “பொய்மையால்” இழந்தவன்
 ஓராடை அணிந்திருந்தானை
 ஓரக்கண்ணால் நோக்கினான்
 அவளும்,
 உயிர் நளனை இணைத்து
 ஓராடைக்குள்ளே
 இருவரென ஆக்கினாள்.

விதி முன் செல்ல,
 சதியும் பதியும் பாலை கடந்து
 கதிரவன் ஒளி குடியரிமை
 இழந்த
 காடொன்றை அடைந்தனர்.

தமயந்தி புலம்பல்

கானகத்தில்
 காட்சி தந்தது
 பாழடைந்த தொரு மண்டபம்
 வாசலில்
 பாம்பொன்று படுத்திருந்தது.
 தமயந்தியைக் கண்டு
 “வராதே வராதே” என்பது போல
 படம் விரித்தாடியது.
 அரவு உணர்த்திய,
 அர்த்தத்தை அறிய முன்
 சர்ப்பத்தை பருந்து
 கொண்டோடியது.

மண்டபத்தில்
 சருகுகளால் படுக்கை செய்து
 மனஞ்சலித்தபடி இருவரும்
 படுத்தனர்.
 “பெற்ற பிள்ளைகளை
 வற்றாத வளநாட்டு
 எல்லைகளை
 தொற்றித் தொடர் சனியை”
 எண்ணி இருவருமே
 வேதனையை விழியில்
 அரங்கேற்றினர்!

மன்னவனின்
மன உறுதியில்
கன்னக்கோல் வைத்தது கலி.
தன் மனையாள்
துன்புறுவதிலிருந்து காக்க
நளன்,
தனித்துப் பயணிக்கத்
துணிந்தான்.
துயின்றிருந்த துணைவியையும்
தன்னையும்
பிணைத்திருந்த
துணி துணித்தான்
“தனித்து உறங்கும்
தமயந்தியை,
இனிக்காத்தல் உங்கள் கடன்” என
வனதேவதையை வணங்கி,
சனிபகவான்
திணித்த இருளில் மறைத்தான்

குறை துகிலாள்
குறை துயிலில் விழித்து
அருகினிலே... சருகினிலே - தன்
இறை இல்லாததால் துடித்தாள்
குடங்குடமாய் விழிநீர்
வடித்தாள்
மாரடித்துப் பிலாக்கணம்
படித்தாள்
பெண்மானின் புலம்பல் கேட்ட
விண்மீன்கள் கண்ணீர் சிந்தின.
சிதறிய துளிகள்,
மலர்களிலே பனித்துளியாகக்
குந்தின.
அழுத கண்ணீரில்

அகிலம் மூழ்கு முன்,
வெப்பத்தால் நீரை உறிஞ்ச
வெய்யோன் வானில்
விரைந்தான்

காலையிலே -
கானகத்தில்
அளியினங்கள் தேன் தேடின;
புலியினங்கள் ஊன் தேடின;
கறவைகளோ புற்றரை தேடின;
பறவைகளோ நல்லிரை தேடின;
தமயந்தியின் விழிகள்
நளன் உருவம் தேடின.

“என்னவரைக் கண்டாயா?”
துள்ளியோடும் மானைக்
கேட்டாள்
“என்னவரைக் கண்டாயா?”
வள்ளியாகன் மயிலைக்
கேட்டாள்.

துன்பம் என்பது,
தொலைக்காட்சித்தொடர்
மாதிரி!
தொடங்கினால்
விரைவில் முடிவதில்லை;
கண்ணீரிலே தான்
காலங்கழிக்கிறது;
பெண்களையே அதிகம்
இழுக்கிறது;
வீட்டுக்குள்ளே,
முடக்கி விட முயல்கிறது.
துன்பம் என்பது,

தொலைக்காட்சித் தொடர்
மாதிரி!

“முற்றும்” இழந்த துன்பம்,
முற்றும் இழந்தவளை மீண்டும்
பற்றியது.

மன்னவனைத் தேடிய
மங்கை முன்
மலைப் பாம்பொன்று
தோன்றியது.

கொஞ்சங் கொஞ்சமாக
தமிழர் தாயகத்தை விழுங்கும்
சிங்களக் குடியேற்றம் போல
தமயந்தியை விழுங்கியது.
தென் அமெரிக்கக் காடுகளில்
கரந்து உறையும்
“அனகொண்டா” வகை அரவும்
அதனோடு ஒப்பிட்டால்
மண்புழு அளவாய்க் குறையும்

அரைக்கு கீழ்ப்பகுதி
அரவின் வாய்க்குள்
மறைய,
நளனை அழைத்து
அலறினாள்;
“என்கூற்று
கூற்றுக்குத்தானா
கேட்டது”
என்று குழறினாள்.

அவ்வேளை -
வேடன் ஒருவன் விரைந்து வந்து
மலைப்பாம்பிடமிருந்து

தமயந்தியை மீட்டான்
ஆனாலும்
மீட்டதற்கு பெண்மையை
விலையாகக் கேட்டான்
“நெருங்காதே” என்றது
நெருப்பு

“பூனை
கிளியைக் குறிவைத்துப்
பாய்ந்தது;
கிளி விலகியது
பூனையின்
இடையிலிருந்த
குத்துவாள் நழுவினது
கிளி குத்துவாளைக்
கொத்தியது
கையில் வைத்து
மின் விசிறி வேகத்தில்
சுற்றியது”

வேடன் கோடரி
கைக்கொண்டான்
குத்துவாள் ஏந்திய
கையைக் குறிவைத்தபடி
கோதையை நெருங்கினான்
தமயந்தி தனக்குப் பின்னே
தொங்கிய கொடியை
பலமாகப் பற்றினாள்
“பட்டென்று” பாதத்தைத்
தூக்கி
கோடரி ஏந்திய கைமீது
ஏற்றினாள்
மறுநொடி
குத்துவாள் பாய்ந்தது

கழுத்திலே
வெற்றுடல் விழுந்தது
நிலத்திலே!

காமக்குப்பை விராண்டியான
காட்டு மிராண்டியை
சங்காரம் செய்த பின்,
காடு கடந்து சேதி நாடு
புகுந்தாள்!

புதியவள் ஒருத்தி
புகுந்த தகவல்
“டெங்கு” போல்- சேதி நா
டெங்கும் பரவியது
சேதி,
சேதியரசன் மனைவியின்
செவிகளில் நுழைய
அந்தப்புரம்
அடைக்கலம் கொடுத்து
உதவியது

பாசமகளும்
பண்புமிகு மருமகளும்
இருக்குமிடம்
கண்டறிய வீமன் அனுப்பிய
மறையோரில்
“சுதேவர்” என்ற தூயவர்,
சேதி நாடு வந்தார்.
தளர் உடல் தாங்கிய
தமயந்தியைக் கண்டு
மனம் நொந்தார்
சேதியர் கோனிடம் சேதி
சொல்லி

குண்டினபுரம் அழைத்து வந்து
விதர்ப்பன் கையிலே தந்தார்.

வாகுகளின் பிறப்பு

இழப்பு என்பது பிறப்பின்
கருவறை
பிறப்பு என்பது இழப்பின்
கல்லறை
தீக்குச்சி ஒன்றின்
இழப்பின் பின்பு தான்
விளக்கிலிருந்து
விடியலே பிறக்கிறது
போராளிகளின்
இழப்பின் பின்பு தான்
அடிமை விலங்கொடிந்து
ஐ.நா சபைக் கம்பத்தில்
தேசியக்கொடி பிறக்கிறது.
கல்லின்
இழப்பின் பின்பு தான்
கடவுள் சிலையே பிறக்கிறது!

நளனுக்கும்
தமயந்தியின் இடைக்கால
இழப்பிற்காக
புதியதோர் பிறப்பைக்
கொடுக்க
காலம் காத்திருந்தது.

காட்டு வழியே -
கலி வகுத்த பாதையில்
கால் வலிக்க நடந்த நளனின்
காதுகளில்,

“கார்க்கோடகன்” என்ற
 பாம்பரசனின்
 அபயக்குரல் விழுந்தது.
 குரல் வந்த திசையை
 குறுகிய நளன்,
 நெருப்பின் நடுவே -
 நெளிந்தபடி
 “கார்க்கோடகன்”
 வேதனையில்
 இருப்பதனைக் கண்டான்.
 “உன்னைச் சுடுவதில்லை” என
 அக்கினி தேவன்
 அளித்த வரத்தின்
 துணிவினால்,
 அக்கினியின் புகுந்து
 அரவரசை கையிலேந்தி
 அனலைவிட்டு வெளிவந்தான்.
 கானக மரத்தடியில்
 களைப்பு நீங்கிய
 கார்க்கோடகன்
 மலர்க்கூட்டத்தைக் காட்டி
 “அதை எப்படி
 அழைப்பார்கள்” - எனக்
 கேட்டான்
 “கொத்து” என்றான் நிடத
 நாட்டான்.
 பாம்பரசன் பற்களை
 நளனது பாதத்திலே பதித்தான்!
 அபாயவிடம் கூடி
 அரவைக் காத்த நளன்
 அபாய- விடம் கூடி
 உருமாறினான்

“நிடத மன்னா!
 நீ சுய உருவில் வாழ்தல்
 ஏற்புடையதன்று.
 அதனாலே தான்,
 “கொத்து” என வருவித்து
 நச்சுப் பதித்தேன் - புது உருவில்
 அச்சுப் பதித்தேன்!
 இன்று முதல் -
 “வாகுகன்” என்று
 நாமங்கொள்;
 அயோத்தி நகர் செல்
 தேரோட்டும் தொழில் செய்து
 வெல்!
 இந்த ஆடைகளை வைத்திரு
 அணியும் போது,
 மீள வந்தடையும் நளன் உரு”
 என்றுரைத்த
 கார்க்கோடகனுக்கு
 நன்றியுரைத்த நளன்,
 காடு கடந்து
 கடற்கரை அடைந்தான்

 கடற்கரை மணலில் -
 நண்டுகள் வரைந்த
 நவீன ஓவியங்கள்
 காட்சிக்கு
 வைக்கப்பட்டிருந்தன.

 நடுநிசியில்,
 தமயந்தியை தனியே
 தவிக்கவிட்ட நளன்;
 அவற்றைப் பார்க்க கூடாதென
 அலை ஓடிவந்து அழித்தது.

கடல் காறித்துப்பியதால்
கரை எங்கும் நுரை தப்பியது.
தாழம்புதர் மறைவில்
நாகம் இரண்டு சரசமாடின.

முன்பு
தமயந்தியின் பின்னல்
கண்டால்
நாகம் ஞாபகத்திற்கு வரும்,
இப்போது,
நாகத்தின் பின்னல் கண்டதும்
தமயந்தி ஞாபகத்திற்கு வந்தாள்

“அடர் இருள் தடவிய
அடவியிலே,
அன்பு மனையாள்
தனித்து
என்னென்ன...?
அல்லற்படுகிறாளோ என
எண்ண
குண்டு விழுந்த
குழந்தைகள் பள்ளி மாதிரி
இதயம்
சொல்லொணாத்துயர்
சுமந்தது.

பாழடைந்த மண்டபத்தில்
பாவையை தவிக்க விட்டு
அகன்ற செயலை நினைத்து
தன்னையே வெறுத்த
நளனின் பாதம்,
அயோத்தி நோக்கி
நடந்தது,

கணிதத்தால் விலகிய சனி

ஆதிசேடனில் உறங்கிய ஆதி
நீதிக்கு நிலைக்களனாகி
கோதில் கோசலை
கருவில் இறங்கிய
திருநகராம் அயோத்தியை;
உருமாறி,
“வாகுகன்” எனப்பெயர் மாறிய
நளன் சென்றடைந்தான்

விவேகம் மிகு
விருது மன்னனாம்
இருது பன்னனிடம்
வாயிற்காவலன் வந்து
வாகுகனின் வரவுரைக்க;
மன்னனும்,
அத்தாணி மண்டபத்தே
அழைத்து
“எத்தொழிலில் தேர்ந்தவன் நீ”
என வாகுகனைப்
பேட்டி கண்டான்
“தேரோட்டலும்
சமையற்கலையும்
தேர்ந்தவன்” எனப் பதிலுரைக்க
உச்சரிப்பின் கச்சிதத்தை
உற்றுநோக்கி
விச்சுளியன் இருதுபன்னன்
சந்தேகங் கொண்டான்.
வாகுகனின் -
நேர் கொண்ட பார்வையும்
நிமிர்ந்த நன்னடையும்
தேர்ந்த சொல்வளமும்

தமயந்தியை
 சுயம்வரத்தில் வென்ற
 நளனை ஞாபகப்படுத்தின.

கலகநாயகன் நாரதன்
 விதந்துரைத்த
 விதர்ப்ப நாட்டு தேவதையை
 கைப்பிடித்து - காரிருளில்
 கைவிட்ட

நளனுக்கு,
 “உலகநாயகன்
 கமலஹாசனுக்கு”
 அமெரிக்கக் கலைஞர்
 செய்கின்ற ஒப்பனைபோல்
 காத்திரமாகவே
 கார்கோடகன் செய்திருந்தது.
 ஆனாலும், நளன் நடிப்பிலே
 தொய்விருந்தது!

இருதுபன்னன்.
 வாகுகனை,
 புரவி கட்டுமிடம் போகச்
 செய்தான்
 ஒற்றராகிய அம்புகளை
 நிதத தேசம் நோக்கி எய்தான்,
 தமனியனின் சூதால்,
 நளன் நாடிழந்ததும்,
 காடுறைந்து
 தமயந்தியை பிரிந்ததும்,
 தற்சமயம்
 தரணி அறியாது
 தந்திரமாய் எங்கோ....?
 மறைந்து வாழ்வதும்,

ஒற்றர் -
 உளவறிந்து வந்து உரைத்தனர்.
 புனலின்றிக் கனலின்றி
 உருவாகும் நளபாகமும்,
 அறிந்து தெளிவான மன்னன்
 இருதுபன்னன்;
 தமயந்திக்கு
 அந்தரங்க ஓலை விடுத்தான்

தன் கொழுகொம்பான
 கொழுநன்
 அயோத்தியில்
 கரந்து வாழ்வதை அறிந்த
 பூங்கொடியான தமயந்தி,
 அறிவைக் கூர்மை ஆக்கினாள்.
 “நாளைய தினம் - மீண்டும்
 சுயம்வர மணம்” என
 அயோத்தி நகர் நோக்கி,
 பொய்யான
 செய்தி ஒன்றைப் போக்கினாள்

வாகுகன் இருப்பிடம் சென்ற
 வேந்தன்
 “வாகுகனே!
 நாளை
 தமயந்திக்கு இரண்டாம்
 சுயம்வரம்!
 நிகழ இருக்குமிடம்
 குண்டினபுரம்.
 மாற்றான் தாரம் - என்னை
 மாலை சூட்டலாமெனில்,
 இருப்பதோ குறைந்த நேரம்,
 எனவே-

பொற்றேரை நீயே ஓட்டு
புயல்வேகம் புரவியிலே
காட்டு”
என்று கட்டளையிட்டான்

“இரண்டாம் சுயம்வரம்”
என்ற செய்தி
வாகுகனான நளனை
மிரட்டியது.
“உலகிற்கு ஒவ்வாத வார்த்தை”
என
அகத்துள் நிறைந்த அறம்
வெருட்டியது.
ஆனாலும்,
அன்று
தமயந்தி சுயம்வரத்
தாரேறினான்
இன்று -
இருதுபன்னன்
இரண்டாம் சுயம்வரம் செல்ல
தேரேறினான்,
கருமமே,
கண்ணாகக் கொண்டான்,
கடிவாளம்
கைக் கொண்டான்,
“நாசா”
விண்வெளி ஆய்வு
நிலையத்திலிருந்து
புறப்படும் விண்கலம் -
ஈர்ப்பு மையத்தைக் கடக்க
புதுவேகங் கொள்வது போல
வாகுகன் தேரும் விரைந்தது.

இருதுபன்னனின்
நெற்றியில் வியர்த்த துளி
மடியில் விழும் நிமிடத்திற்குள்
தேர் கடந்தது
எண்ணற்ற ஊர்!

மாவிரண்டும்
மாவிரண்டு கடக்க,
“இருமரத்தும் உள்ள காய்கள்
அறுநூறு”
மன்னன் உரைத்தான்

ஆர்வத்தில் -
தேர் திருப்பி வந்து
தொங்கிய மாங்காயின்
தொகையினை தேர்வு செய்ய
தேர்விலே தெளிவானது
அறுநூறு.
கணிதப்புலி
பெற்றபுள்ளி நூற்றுக்கு நூறு

“வாகுகனே!
புதிரான கணிதம் கற்றுக்
கொடுக்கிறேன்.
அதிவேக தேர்த்தொழில்
கற்றுக் கொடுக்கிறாயா”

இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர்
குருவாயினர்,
புதிய அறிவு உருவாக,
தானாகவே விலகியது
நளனைப் பிடித்த சனி!

சொந்த நிலம் முதுசச்சொத்து

வாகுகனான
 நளன் செலுத்திய இரதம்,
 விரைவாகச் சென்றடைந்தது,
 குண்டினபுரம்,
 விதர்ப்ப தேசத் தலைநகரின்
 விருந்தினர் மாளிகை
 இருதுபன்னனை
 முறையாக வரவேற்றது.
 சாரதியோ...?
 தூரப் பயணம் செய்த
 துரகங்களை
 களைப்பாற்றிய பின்
 ஆரமுது ஆக்கும் பொருட்டு
 சமையலறை புகுந்தான்
 .
 “நேத்திரங்கள் இரண்டும்
 அழகைச்சொரியும் - அட்சய
 பாத்திரங்கள்” என
 காத்திரமான கவி வடிக்க
 சூத்திரமான தமயந்தி
 தன்
 மணாளனான
 மகானந்த சாகரம்
 மடைப்பள்ளியில்
 இருப்பதை அறிந்து
 பெற்றெடுத்த
 படிகநிலா இரண்டையும்,
 அடிசிலாக்கும் பாத்திரத்தால்
 அடிசிலாக்கும் பாத்திரம்
 ஏந்திய
 அன்பனிடம் அனுப்பி

வைத்தாள்
 புட்கரனோடு
 வட்டாடிய காலத்தே
 மொட்டாய் இருந்த
 மழலைகள்
 அட்டில் முன்
 மலர்ந்திருக்க,
 அடையாளம் கண்டு
 அருகணைந்து
 கட்டித்தழுவிய தந்தை
 நீங்கள் யாருடைய பிள்ளைகள்”
 என்று கேட்டான்.

“சூதாட்டத்தில்
 நிதத நாடிழந்த தாதாவான
 நளராசனே எங்கள் பிதா,
 சீதா போல் மாதாவும்
 நடுக்காட்டில் நாயகனைப்
 பிரிந்து விட,
 மூவரும் -
 தாத்தாவின்
 பாதாரவிந்தத்தை
 ஆதாரமாகக் கொண்டு
 வாழ்கின்றோம்”
 எனப் பதிலளித்தனர்.

“சொந்த நிலம் முதுசச்
 சொத்தல்லவா..?
 விட்டகல்வது,
 விரோதியுடன் போராடிச்
 செத்தல்லவா..!
 அப்போதும்
 வீழ்வது வித்தல்லவா?

வீரன் கையில்
 இருக்க வேண்டியது
 எதிரியின் குடுமிக்
 கொத்தல்லவா?
 புகலிடத்தில் வாழுவதா வீரம்
 அதனால்,
 பூர்வீகத்திற்கு
 பழியல்லவா வந்து சேரும்”

“மாவீரம் பற்றி
 ஆகாரம் செய்யும்
 மடையன் அறிவானா?
 மறவர் மறைந்து வாழுதல்
 தற்காலிக பின்வாங்கல்,
 பகைவர் -
 கைக்குள் அடங்கி விடாது
 விடுதலையாகிய ஓங்கல்!
 எம் தந்தையின் பாதங்களில்
 உலக மன்னர் தாழ்ந்து
 வணங்கிய போது,
 இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற
 கிரீடங்கள் தேய்ந்து
 உண்டான தழும்புகளை
 எப்பக்கமும் காணலாம்”
 பிள்ளைகள் சொல்லினர்

அந்நேரம் -
 தமயந்தி, வீமன், இருதுபன்னன்
 முதலியோர்
 அவ்விடம் வந்தடைந்தனர்.

“வாகுகனே!
 நீ தான் நளன் என

அறிந்தே அழைத்து வந்தேன்
 தயவு செய்து - உன்
 நிஜ வடிவம் காட்டு”
 இருதுபன்னன் வேண்டினான்.
 கார்க்கோடகன் கொடுத்த
 ஆடை உடுத்தி
 வாகுகன் நளன் உருப்பெற்றான்.

விழுதுகள் இரண்டும்
 தந்தையின் பாதத்தில்
 விழுந்து எழுந்தன.
 தமயந்தி விழிகளும்
 தலைவனின் தாளை நனைத்து
 தொழுதன.
 தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தனர்.
 இருள் வருவித்த கலி
 அருள் வருவித்து
 நளன் முன் எழுந்தது.
 புலி புன்னகைக்க
 கன்னத்தில் விழுந்தது குழி.

“உன் செங்கோலுக்கும்
 மனையாளின் கற்புக்கும்
 உலகினில் எவரும் ஒப்பில்லை.
 உனக்கு
 என்ன வரம் தந்தாலும்
 தப்பில்லை.
 வேண்டுவதைக் கேள்
 கேட்டதை அருளும்
 காலோடு கேளான கோள்”

“கறைபடிந்த
 கலியுகத்தில்

இறையாக நீயே
மகுடம் சூடப் போகிறாய்
நீயின்றி அணுவும் ஆடாது,
எனினும்
என் கதை படிப்பவனை
என்றென்றும்
அணுகக்கூடாது”

“என் காலத்து
உன் சரிதம் கேட்டானை
நானடையேன்”
சனிபகவான்
உறுதியளித்தான்

நளன் -
மனைவி மக்களுடன்
நிடத நாடு சென்றான்
தாயகத்தை மீட்க
தாயக்கட்டையை
கையகப்படுத்தி
புட்கரனை
வென்றான்.
நிடததேசம்
படர்ந்த இருள் விலகியது
முற்றும்
நளதமயந்தி
வரலாறும் இத்தோடு

முற்றும்

பொது

30 MAY 2019

மாநகரச் சபை
மாநாட்டாணம்

12967 CC

269063

நீங்கள் அனுப்பி வைத்த 'நளதமயந்தி' படித்தேன். மிகவும் நன்றாக
இருக்கிறது. உங்கள் முயற்சிக்கு வாழ்த்துக்கள்.
கவிஞர் வாலி

நளதமயந்தி வாசித்து மகிழ்ந்தேன். அற்புதமான முயற்சியாகப்படுகின்றது.
நவீன கருத்துக்களோடு நன்கு பொருந்தப்பாடப்பட்டுள்ளது. வாழ்த்துக்கள்.
செங்கை ஆழியான்

அலாதியான கற்பனையும் சொல்நயமும் சொல் இணைப்பும் பொருந்திய
அழகான நூலாக இவரது 'நளதமயந்தி' வெளிவந்துள்ளது.
குப்பிளான் ஐ. சண்முகன்

ஈழத்து வாழ்வியல் அனுபவங்களோடு கலந்து பாடியிருப்பது வாசகர்களுக்கு
புதுவிதமான அனுபவத்தை அளிக்கின்றது.
அ.பௌநந்தி

